

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

VII. Religioso conuenire frequenter audire & loqui de rebus spiritualibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

*Religioso debere esse familiare audire, &
colloqui de Deo, rebusq; spi-
ritualibus.*

CAPVT VII.

FILI, multi per conciones ad fidem & meliorem vitam sunt traducti, multi quoque colloquiis spiritalibus in amore Dei virtutumque sunt inflammati. Vnde tam audire, quam loqui de rebus spiritalibus, plurimum valent ad consequendam perfectionem, quia vtrumque pertingit ad intimum cor. Sermo spiritalis, dum auditur, excipitur in corde auditoris, tanquam semen bonum & sanctum, quod non potest non nisi sanctum producere fructum. Et quoniam idem prodit ex corde loquentis de rebus spiritalibus, necesse est vt ipse quoque cor, vnde prodit, inflammet. Sermonatio igitur de rebus piis, tam audienti, quam loquenti proficua est.

TOTVM hoc verum est. sed si nullus amor in fit cordi, nec lingua, nec aures multum se occupabunt in rebus spiritalibus. Vnde putas proficisci, quod quidam tam raro, & tam frigidè sermonem instituant de rebus diuinis, nisi ex defectu interni amo-

ris;

ris? Vnde credis euenire fastidium & tædium, quando colloquia de rebus piis habentur, & cælestibus, nisi ex eiusdem amoris defectu? Si in cordibus nostris ignis amoris Dei & virtutum arderet, ilicò ad minimum sermonem de rebus spiritalibus sic accenderentur, vt foris etiam cernerentur flammæ. Nec de alia re colloquia fierent; nihil cupidiùs audiretur, quàm de spiritu, de deuotione, de virtutum amore: non enim solum lingua, sed etiam aures promptissimè obsequuntur, desideriis cordis.

O quanta confusio est quorundam religiosorum, qui cum professionem faciant vitæ religiosæ & spiritalis, tamen neque vnquam agunt, vel inuiti agunt de rebus spiritalibus: cum tamen nullus mortalium sit, qui non libenter loquatur de rebus ad suum officium vel functionem attinentibus, atque etiam libenter audiat alios, si sermonem inferant de rebus ad professionem suam spectantibus. Fili, aues sæpè, & cum voluptate loqui de Deo? Ama illum. Et quo amor altiùs erit infixus cordi tuo, hoc faciliùs iucundiusque de diuinis rebus colloquèris. Optas sæpè interesse colloquiis de rebus cælestibus agentium? Ama ardentè talia colloquia. Amanti siquidem

Cc

nihil

nihil gratiùs contingere potest, quàm audire colloquentes de re à se amata.

CIVIS QVÆ rei bonitas, quò magis est explorata, hoc pluris æstimatur & cupidiùs expetitur. Quod si res spirituales non sint in tanto precio, nec tam cupidè expetitæ, quantum merentur, id non aliundè prouenit, quàm quia earum bonitas & excellentia latet. Inter utilitates autem colloquiorum spiritualium vnica hæc est, quod eorù beneficio patet rerum spiritualium dignitas & excellentia. Res odorifera, quò plus manibus tractatur, hoc suauiore odorem exspirat, sic res spirituales quo crebriùs inter colloquia tractantur, tantò suauiore sui odorem aspirant ad auditores, & ob cognitam earum bonitatem ardentius amantur. Secus contingit in rebus corporalibus & mundanis, quæ quò amplius expenduntur & tractantur, hoc magis produnt suas imperfectiones & vitia, quare & minus à sapientibus amantur.

DÆMON pessimè odit colloquia spiritualia, & idcirco omnibus viribus ea impedire conatur. Primò enim, ne inducantur, obtendit esse molesta, difficilia, & temporis non congruentia. Si autem inducta fuerint, ne nimium protrahantur, suggerit videri
nimis

nimis insipida & exanguia. Quod si autem
 callidus hostis nactus sit quempiam, qui ri-
 su & cachinnis spiritalia illa colloquia in-
 terturbet, vel exhibilet, tum dici non potest,
 quantum exulet; nouit enim nullum esse
 efficacius medium ad labefactandam con-
 suetudinem de rebus diuinis agendi. Nouit
 tartareus serpens, quantam iacturam per
 colloquia spiritalia facere cogatur. In iis
 enim panduntur eius laquei, fraudes & im-
 posturæ, ne quis in eos indui se incautus co-
 nat; vnde non secus, quam fur lucem, sic
 sermones spiritalia refugit & detestatur.
 Cæterum, quò plus illi displicent, hoc mihi
 sunt gratiores, & religiosis salutare. An
 non hæc velut quædam calcaria vrgere de-
 berent religiosos ad amandum, colendum-
 que saluatorem? Deindè si sermones insti-
 tuantur, de virtutibus, aliisque rebus spiri-
 tualibus patefit earum pulchritudo & splê-
 dor, qui talis ac tantus est, vt apud omnes
 qui in eam oculos coniecerint, mirabiles
 sui excitet amores. Quid verò aliud exopta-
 re potest religiosus in hac vita ad benè agē-
 dum, quàm vt amore virtutum sit incensus?
 Quid tristiùs contingere potest demoni,
 quam videre virtutem in precio haberi, vi-
 tia verò vilipendi?

C c

Dic

Dic mihi nunc fili, quam iustam causam obtendas, cur non crebrius colloquio spirituali oblecteris? Si enim frigidus sis, hoc colloquio incalesces: si indeuotus, nulla via breuior ad parandam deuotionem est, colloquione cum affectu pio instituta. Deindè quid causæ est, cur non libenter aures præbeas exhortationibus spiritualib⁹. Quare dum sermo habetur de nouis huius seculi, vel de rebus ab aliis gestis, quæ ad te non spectant, sic arrigis aures? sed quando de piis & sanctis verba fiunt, vel es somnolentus, vel auscultas cum fastidio? Nonnulli quoque sunt, qui non dignantur interesse collationi spirituali, nisi subtiles quidam & sublimes conceptus mentis proponantur & rursus alij, qui etiam in familiaribus colloquiis putant de rebus à communi intelligentia remotis sermocinandum. Sed utrique hallucinantur, nihil enim tale postulo in colloquationibus piis & familiaribus. Id verò in primis opto. vt quicquid de deuotione aliisque rebus spiritualibus in illis profertur, id facilè sit, & ad praxin accommodatum, ac proindè omnia potius ad afficiendam permouendamq; voluntatem, quam ad pascendum intellectum dirigantur. Neque enim hic vel tempus vel locus est

est ostentandi ingenij, sed explicandi desiderii, quo quisque religiosus ardere debet, virtutis acquirendæ, & perfectionis consequendæ.

O quantum incommodavit, & adhuc incomodat in religionibus prava consuetudo. Hæc fecit, ut religiosus proclivis & facilis sit ad audiendas res vanas & leues, & effutienda futilia, tardus verò & difficilis ad audienda & commemoranda pia ac salutaria, suæque vocationi congruentia. Et hinc originem magna parte habent abusus & defectus, quiprehenduntur in quibusdam religionibus. Linguam difficile est cohibere, & nisi eam assuefacias ad loquendū de rebus piis, ægrè abducatur à sermonibus leuibus & vanis. Verum est quidem, nullam huius rei hæere culpam in lingua, sed totam esse custodis cordis. Lingua enim non aliud loquitur, quàm quod scriptum est in corde, & velut tuba cordis, quicquid in eo extat, palam enunciat. Si insint virtutes, devotio, caritas, spiritus, de his sermonem facit. Si vanitas, mores seculares, aliæque similia, hæc quoque mox aliis prodit.